

Nu „cu voi,” „prin voi” sau „alături de voi”

24 mai 2009

Gili Cârstea

Prin gura lui Ezechiel, Domnul are de spus lucruri interesante poporului Său din generația finală, unele deloc măgulitoare.

Vorbind despre o vreme viitoare, de la finalul mării controversate dintre Hristos și biserica Sa, El spune că lucrarea noastră misionară are grave probleme, că prin intermediul ei Numele Său slăvit a fost „batjocorit” printre neamuri, și că acesta este motivul principal pentru care neamurile nu Îl cunosc pe Dumnezeuul adevărat:

„Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel Sfânt, așa încât se zicea despre ei: ‚Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.’ Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui Sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se duseseră” (Eze 36:20-21).

Evident, în acest pasaj Domnul vorbește despre isprăvile poporului Său atunci când neamurile i-au lăsat fără patrie și țară. Dar acel pasaj vorbește despre soluția lui Dumnezeu la acea problemă, care nu a fost aplicată nici până astăzi, ceea ce ne face să ne gândim că Domnul vorbea despre generația finală a poporului Său. Iată care era soluția Sa la batjocorirea Numelui Său printre neamuri:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui Sfânt pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:22-23).

Acest lucru nu s-a întâmplat încă. Numele lui Dumnezeu nu a fost sfințit printre neamuri, deoarece el nu este cunoscut corect nici chiar în propriul Său popor. Totdeauna noi am predicat un Dumnezeu violent, aspru, arbitrar, o sperietoare pentru păcătoși. Am interpretat dezastrele naturale ca fiind „acte ale lui Dumnezeu,” prin care avertizează omenirea de „apropiata Sa judecată,” cum nu demult spunea celebrul nostru Samuele Bacchiocchi, acum trecut la odihnă.

Ce va face Dumnezeu spre a-Și onora Numele batjocorit de neamuri din pricina noastră? Cum vor înțelege ele deosebirea dintre Hristos și Baal?

Ani de zile sloganul a fost: „Lucrare misionară activă.” Am derulat tot felul de strategii și proiecte globale, dar neamurile nu par impresionate de Dumnezeu la care ne închinăm noi. Iar mai marii noștri se întrebă mereu de ce oare ei nu sunt impresionați; de ce ne ignoră; de ce expertiza adventistă nu este apreciată; de ce autorii adventiști nu sunt citați.

La bătut marea și uscatul spre a face un tovarăș de credință suntem buni, dar niciodată nu am înțeles că produsul final al acestei lucrări a fost, mai mereu, noi și noi generații de laodiceeni, din ce în ce mai greu de vindecat. Ba chiar de conștientizat.

Cum Își va onora Dumnezeu Numele?

Vă rog să remarcați ultimele cuvinte din declarația lui Ezechiel: „Voi fi sfințit în voi, sub ochii lor.”

Domnul nu spune că Numele Său va fi onorat „cu voi,” „prin voi” sau „alături de voi.” Categorie nu așa, deși noi asta așteptăm, ca Domnul să fie onorat prin noi, cu noi sau alături de noi.

El spune: „În voi, sub ochii lor.”

Așa ceva încă nu s-a întâmplat, și de aceea noi credem că pasajul din Ezechiel vorbește despre poporul lui Dumnezeu din ultima generație. Cât timp ușa inimii, individuală sau denominațională, stă încuiată în fața lui Hristos, evenimentul nu poate avea loc. Până când Dumnezeu nu reușește să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos,” adică să unească natura umană cu cea divină, El nu va putea fi sfințit „în noi,” sub ochii oamenilor.

Vă rog să remarcați și nuanța aceasta, că Numele Său nu va fi sfințit în secret, sau după ce vom părăsi planeta. Dumnezeu are nevoie ca neamurile să aibă ocazia de a vedea neprihănirea la lucru, activă, în trup omenesc, înainte de a-și sigila soarta pentru totdeauna. Operațiunea lui Dumnezeu de vindecare trebuie să se petreacă „sub ochii lor,” și fiecare să poată lua o decizie informată, în cunoștință de cauză, înainte de a alege din nou și pentru totdeauna guvernarea lui Satana. Dacă acesta va avea libertate maximă în a-și prezenta amăgirile - și va merge cât de departe se poate în această direcție, până la apariție fizică – la rândul Său Dumnezeu va face tot ce este posibil spre a Se face cunoscut. Calea Sa, calea consacrată, este prin unirea dintre divin și uman, acea unire producătoare de neprihănire autentică, neprihănirea lui Hristos.

Operațiunea se va face „sub ochii lor,” oricât de curând, dacă poporul nostru înțelege că singura metodă corectă este „în voi, sub ochii lor,” și nicidecum „cu voi,” „prin voi” sau „alături de voi,” așa cum tot experimentăm noi fără succes.

Când poporul înțelege și acceptă soluția Sa, Solul legământului intră imediat în acțiune, după schița încredințată aceluiași Ezechiel: O inimă nouă este zidită în locul celei vechi, un Duh nou și statornic este instalat în templul inimii, ceea ce produce ascultare de legea lui Dumnezeu; apar roadele neprihănirii (Eze 36:25-30).

Și pasajul se încheie umilitor pentru noi:

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (Eze 36:31-32).

Dacă acum, și nu „atunci,” am roși de purtarea noastră cea rea, Domnul ar putea foarte repede să fie sfințit în noi sub ochii lor. Dar nu poate, deoarece ne apărăm cu dinții reputația denominațională, poza de familie. Se cheltuiesc sume și energii imense pentru „ imaginea” bisericii, din credite fără acoperire, pe care odată va trebui să le achităm până la ultimul cent. Lipim etichete de respectabilitate pe frontispiciul tulburătoarei noastre Laodicea, ca nu cumva să-i treacă prin cap cuiva că soluția la impasul nostru laodicean este pocăința la care ne cheamă Hristos, deși știm bine că El nu este în cetatea noastră, ci „dincolo de poartă.”

Dovada cea mai elocventă de imaturitate este aceea că sperăm să onorăm Numele lui Dumnezeu în lume în toate modurile posibile, cu excepția celui corect: „Voi fi sfințit în voi, sub ochii lor.”
